

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2012, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2013, č. j. 34 Ad 43/2012 – 44,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2013, č. j. 34 Ad 43/2012-44, **s e r u š í** a věc **s e v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2012, č. j. X, žalovaná zamítla námitky žalobce (dále „stěžovatel“) a potvrdila své rozhodnutí ze dne 18. 4. 2012, č. j. X, kterým přiznala stěžovateli od 14. 9. 2011 starobní důchod podle ust. § 29 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění a s přihlédnutím k čl. 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ve výši 5.679 Kč měsíčně.

V námitkách ze dne 21. 5. 2012 vyjádřil stěžovatel nesouhlas s rozdělením svého starobního důchodu na část vyplácenou českým nositelem pojištění a slovenským nositelem pojištění, neboť pracoval na území České republiky, a žádal o vyplácení důchodu pouze českým nositelem pojištění (žalovanou). Podle žalované však platí čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi Českou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení [sdělení ministerstva zahraničních věcí č. 228/1993 Sb. (dále jen „Smlouva“)] i po přistoupení České republiky k Evropské unii, neboť je uveden v příloze č. III Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71. Jestliže stěžovatel ke dni rozdělení ČSFR pracoval v organizaci Poistovňa Otčina

a. s. se sídlem v Bratislavě, byly mu správně všechny předchozí doby pojištění započítány jako slovenské doby pojištění.

V žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách podané ke Krajskému soudu v Brně (dále „krajský soud“) stěžovatel tvrdil chybný postup správních orgánů započtením některých dob důchodového pojištění jako slovenské doby pojištění. Stěžovatel také namítal, že správní orgány neprovedly žádné dokazování směřující ke zjištění, kde bylo sídlo zaměstnavatele stěžovatele ke dni 31. 12. 1992, resp. sídlo jeho organizační složky nebo odštěpného závodu, kde byl stěžovatel zaměstnán. Správní orgány neprovedly důkazy předložené stěžovatelem (pracovní smlouvy a dodatky k těmto smlouvám), z nichž vyplývá, že zaměstnavatelem stěžovatele ke dni 31. 12. 1992 byla organizační složka Poistovní Otčina a. s., Regionální ředitelství Zlín. Stěžovatel také poukázal na judikaturu Ústavního soudu, v níž Ústavní soud dovodil, že pro účely výpočtu výše starobního důchodu je nutné započítat dobu odpracovanou na území ČSFR jako dobu v systému českého pojištění. Ústavní soud v této judikatuře dovodil, že existence Smlouvy nemůže být na újmu českému občanovi ve výši jeho důchodových nároků, byť byl zaměstnán ke dni rozdělení ČSFR na Slovensku, neboť smyslem uzavření mezinárodní smlouvy nemůže být krácení důchodových nároků vlastním občanům, kterým vyšší důchodový nárok vzniká nezávisle na takové mezinárodní smlouvě podle vnitrostátních předpisů. Stěžovatel uváděl, že je diskriminován v důsledku specifické okolnosti, mající svůj původ v zániku tehdejší československé federace.

Rozsudek Krajského soudu v Brně

Krajský soud především dospěl k závěru, že ke dni 31. 12. 1992 bylo sídlo zaměstnavatele stěžovatele na území Slovenské republiky. Tento závěr krajský soud dovodil zejména z pracovní smlouvy uzavřené mezi stěžovatelem a Poistovňou Otčina, a. s., Štefánikova 88, Nitra dne 20. 7. 1992, ze sdělení téhož zaměstnavatele ze dne 20. 4. 1993, v němž vyslovuje souhlas s ukončením pracovního poměru stěžovatele dohodou ke dni 30. 4. 1993.

Ohledně dodatků ze dne 2. 11. 1992 a 17. 12. 1992, na nichž je razítko regionálního ředitelství ve Zlíně, krajský soud konstatoval, že při uzavření těchto dodatků byla Poistovňa Otčina, a. s. Nitra (jak je v dodatcích uvedeno) zastoupena regionálním ředitelem ve Zlíně, ale vždy se jednalo o dodatky ke smlouvě ze dne 20. 7. 1992. I v dodatku č. 2 ze dne 15. 4. 1993 k pracovní smlouvě je uvedeno, že jím došlo ke změně pracovní smlouvy ze dne 20. 7. 1992 uzavřené mezi Poistovňou Otčina, a. s., Nitra a stěžovatelem a pojišťovna byla zastoupena generálním ředitelem.

Podle názoru krajského soudu je rozhodující, se kterým subjektem stěžovatel uzavřel a ukončil pracovní poměr, přičemž z uvedených listin jednoznačně vyplývá, že šlo o Poistovňu Otčina, a. s., Štefánikova 88, Nitra. Toto zjištění ostatně odpovídá i prohlášení samotného stěžovatele v žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení ze dne 15. 5. 2012. Zde stěžovatel tuto skutečnost tvrdil a těmito dvěma listinami ji dokládal, přičemž vlastnoručně své prohlášení podepsal.

Krajský soud podpořil své rozhodnutí rovněž poukazem na vlastní stěžovatelovu

pokračování

žádost o odstranění tvrdosti zákona, operující se sídlem jeho zaměstnavatele na území Slovenské republiky.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a v době od 14. 9. 2011 do 31. 12. 2012 je rozhodnutím věcně správným.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 18. 9. 2013 doplněnou podáním ze dne 1. 11. 2013 napadá stěžovatel rozsudek krajského soudu ve výroku I., kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, že ke dni 31. 12. 1992 bylo sídlo jeho zaměstnavatele na území Slovenské republiky. Stěžovatel má za to, že při zjišťování nositele pojištění je rozhodující, ve kterém smluvním státu se ke dni 31. 12. 1992 nacházelo sídlo stěžovatelova zaměstnavatele, resp. jeho organizační složky či odštěpného závodu, kde byl stěžovatel k tomuto datu zaměstnán. Stěžovatel dovozuje, že z dodatku k pracovní smlouvě ze dne 17. 12. 1992, který byl platný a účinný právě ke dni 31. 12. 1992 vyplývá, že stěžovatel byl k tomuto datu zaměstnancem organizační složky Poistovni Otčina, a. s., Regionální ředitelství Zlín. To vyplývá také z evidenčního listu důchodového zabezpečení ze dne 7. 10. 1994 vyhotoveného Poistovnou Otčina, a. s., Zarámí 88, Zlín a opatřeného razítkem Okresní správy sociálního zabezpečení Zlín. Evidenční list potvrzuje dobu pojištění stěžovatele od 20. 7. 1992 do 30. 4. 1993. Podle stěžovatele lze v důsledku zásady presumpce správnosti aktů vydaných správním orgánem považovat za správné potvrzení skutečnosti, že stěžovatel byl ke dni 31. 12. 1992 zaměstnán organizační složkou Poistovni Otčina a. s.

K tomu, že krajský soud opírá odůvodnění svého rozhodnutí o obsah stěžovatelovy žádosti o odstranění tvrdosti zákona, stěžovatel namítá, že tuto žádost vyplňovala v přítomnosti stěžovatele pracovnice Městské správy sociálního zabezpečení Brno. Stěžovatel byl přitom nesprávně touto pracovnící poučen, že sídlo jeho zaměstnavatele se nacházelo na Slovensku a že to tak musí být v žádosti uvedeno. Podle názoru stěžovatele nelze s ohledem na ostatní listinné důkazy (pracovní smlouva, resp. dodatek k pracovní smlouvě ze dne 17. 12. 1992) k obsahu žádosti o odstranění tvrdosti zákona přihlížet.

Stěžovatel dále namítá, že pokud správní orgány obou stupňů měly pochybnosti ohledně existence organizační složky Poistovni Otčina a. s., regionální ředitelství Zlín, měly opatřit oficiální úplný výpis z obchodního rejstříku Poistovni Otčina, a. s. a vyžádat ze sbírky listin vedené příslušným obchodním rejstříkem předložení zakladatelské listiny společnosti, stanov společnosti, změn stanov společnosti a veškerých listin souvisejících s organizační složkou společnosti, případně požádat o předložení těchto listin také právního nástupce Poistovni Otčina, a. s. Touto námitkou stěžovatele uvedenou v žalobě a v replice k vyjádření žalované se krajský soud nezabýval, proto stěžovatel považuje jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Stěžovatel také namítá, že se krajský soud nijak nevypořádal s jeho žalobní námitkou spočívající v diskriminaci stěžovatele vůči jiným občanům České republiky pouze v důsledku okolnosti mající svůj původ v zániku někdejší ČSFR. Stěžovatel v žalobě poukazoval rovněž na relevantní judikaturu Ústavního soudu k této problematice. Podle této judikatury nelze posuzovat dobu odpracovanou ve slovenské části tehdejší ČSFR za dobu odpracovanou v cizině. Podle názoru stěžovatele je tedy irrelevantní, ve které části ČSFR byl občan ke dni rozdělení společného státu zaměstnán. Také v důsledku tohoto pochybení považuje stěžovatel rozhodnutí krajského soudu za nepřezkoumatelné.

Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 9. 12. 2013. Zdůraznila, že na základě přílohy III a čl. 7 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 se i po 1. 5. 2005 nadále ve vztazích mezi Českou a Slovenskou republikou aplikuje čl. 20 Smlouvy a čl. 15 Správního ujednání o provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení [Sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 117/2002 Sb. m. s. (dále jen „Správní ujednání“)]. Žalovaná dále uvedla, že dobu, která zakládala účast na důchodovém zabezpečení před 1. 1. 1993 v bývalém Československu, může český nositel pojištění hodnotit jako dobu pojištění pro nárok a výši důchodu pouze, je-li příslušný k jejímu hodnocení podle čl. 20 Smlouvy.

V evidenci stěžovatele se nachází „*evidenčný list dôchodkového zabezpečenia*“ vyhotovený dne 7. 10. 1994 a potvrzující dobu zabezpečení (pojištění) stěžovatele od 20. 7. 1992 do 30. 4. 1993. Jako zaměstnavatel stěžovatele je uvedena „Pojišťovna Otčina, a. s.“ se sídlem Zarámí 88, 760 01 Zlín. Podle internetového výpisu z obchodního rejstříku byla organizace „Poistovňa OTČINA, a. s. Nitra – odštěpný závod ZLÍN“ se sídlem Zarámí 88 do obchodního rejstříku zapsána až od 18. 3. 1993. Z informativního výpisu z obchodního rejstříku vedeného u Okresního soudu Bratislava I vyplývá, že Poistovňa OTČINA, akciová společnost Nitra (v současnosti UNIQA poistovňa, a. s.) byla do obchodního rejstříku zapsána od 4. 2. 1991. Zápis odštěpného závodu Zlín nebyl ve slovenském obchodním rejstříku nalezen.

Žalovaná dovozuje, že odštěpný závod Zlín k datu 31. 12. 1992 nemohl být zaměstnavatelem stěžovatele, byť je uveden na evidenčním listu důchodového zabezpečení vyhotoveném dne 7. 10. 1994. Podle kopie pracovní smlouvy ze dne 20. 7. 1992 a souhlasu s ukončením pracovního poměru dohodou ze dne 20. 4. 1993, které stěžovatel předložil k žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení, byla zaměstnavatelem stěžovatele Poistovňa Otčina, a. s., se sídlem Štefánikova tr. 88, Nitra. Pouze dodatek č. 1 k pracovní smlouvě uzavřelo regionální ředitelství Pojišťovny Otčina se sídlem Zarámí 88, Zlín. Existenci odštěpného závodu Pojišťovny Otčina ke dni 31. 12. 1992 a jeho zápis v obchodním rejstříku se však nepodařilo prokázat a stěžovatel tyto skutečnosti nijak nedokládá. Z toho důvodu žalovaná vycházela ze zjištěného skutkového stavu, z něhož vyplývalo, že sídlo zaměstnavatele stěžovatele bylo na Slovensku (Poistovňa OTČINA, akciová společnost Nitra). Základním kritériem stanoveným čl. 20 odst. 1 Smlouvy a čl. 15

pokračování

odst. 1 Správního ujednání je sídlo zaměstnavatele, popř. odštěpného závodu či organizační složky zapsané v obchodním rejstříku, nikoliv místo výkonu práce v pobočce zaměstnavatele.

Žalovaná dále vyložila, proč v případě stěžovatele nebylo možné aplikovat čl. 11 odst. 5 Smlouvy a ozřejmila způsob výpočtu důchodu s použitím čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004.

Žalovaná také uvedla, že rozhodnutí o námitkách nelze podle jejího názoru považovat za nepřezkoumatelné, neboť došlo k vypořádání všech námitek stěžovatele obsažených v podání ze dne 21. 5. 2012. Stěžovatel v tomto podání pouze poukázal na skutečnost, že jeho pracoviště se nacházelo v Brně a sídlo zaměstnavatele podle obchodního rejstříku nezpochybnil. Žalovaná též poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí.

Závěrem žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje stěžovatel podle obsahu kasační stížnosti kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Stěžovatel tedy uplatňuje přípustný důvod kasační stížnosti a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

V projednávané věci se jednalo o posouzení, zda doby pojištění (dříve zabezpečení), získané stěžovatelem na území bývalé ČSFR, mají být posuzovány jako doby pojištění (zabezpečení) v České republice nebo Slovenské republice.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné ocitovat právní úpravu provedenou čl. 20 odst. 1 Smlouvy a čl. 15 odst. 1 Správního ujednání. Podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy: „*Doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky se považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem.*“ Toto ustanovení smlouvy je dále zpřesněno čl. 15 odst. 1 Správního ujednání, podle něhož: „*Sídlem zaměstnavatele se rozumí adresa, která je jako sídlo zapsána v obchodním rejstříku. Je-li zaměstnavatelem fyzická osoba, je sídlem adresa, která je v obchodním rejstříku uvedena jako místo podnikání; je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky.*“

Stěžovatel založil své žalobní i kasační námitky výrazně na tvrzení, že byl

zaměstnancem organizační složky Pojistovni Otčina, a. s. a tato organizační složka měla sídlo na území České republiky. Nejvyšší správní soud nesdílí stěžovatelovo přesvědčení, že krajský soud se této otázce nevěnoval. Naopak, krajský soud provedl četné důkazy a vysvětlil, proč z nich vyvodil závěr o neexistenci organizační složky (Regionální ředitelství Zlín) Pojistovni Otčina ke dni 31. 12. 1992, tedy zaměstnavatele stěžovatele se sídlem v České republice, a jaké z toho plynou důsledky pro posouzení stěžovatelova nároku. Určitou vypovídací hodnotu představuje internetový výpis, dokládající zápis této organizační složky v obchodním rejstříku (až) ke dni 18. 3. 1993. Z dikce výše citovaného čl. 15 odst. 1 Správního ujednání totiž vyplývá, že podmínkou toho, aby za sídlo zaměstnavatele ve smyslu čl. 20 odst. 1 Smlouvy a čl. 15 odst. 1 Správního ujednání mohlo být považováno sídlo organizační složky, muselo jít o organizační složku zapsanou ke dni rozdělení ČSFR v obchodním rejstříku. Zápis v obchodním rejstříku má totiž v této věci konstitutivní charakter, odpovídající smyslu právní úpravy (§ 7 zákona č. 513/1991 Sb. obchodní zákoník).

Jisté pochybnosti vzbuzuje zjištění, že tato organizační složka není v žádném období zapsána ve slovenském obchodním rejstříku, přestože její existence je zmíněným internetovým výpisem podchycena (v České republice). Tuto pochybnost bude tedy nutné odstranit provedením důkazu úředním výpisem ze slovenského i českého obchodního rejstříku, a to případně jejich porovnáním s dalšími listinami k problematice existence uvedené organizační složky Pojistovni Otčina, a. s., pokud vůbec nějaké listiny naznačeného obsahu existují. Zároveň je třeba zdůraznit, že listiny předložené v dosavadním řízení vesměs existenci zaměstnavatele stěžovatele na území České republiky ke dni 31. 12. 1992 nedokládají. Výjimku mohou snad představovat zmíněný internetový výpis z obchodního rejstříku a žádost stěžovatele o odstranění tvrdosti zákona, které nicméně nelze samostatně považovat za způsobilý důkaz existence tvrzené skutečnosti. Na druhou stranu tyto listiny jen akcentují potřebu v naznačeném smyslu skutková zjištění krajského soudu doplnit; v tomto rozsahu lze konstatovat v postupu krajského soudu jinou vadu řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Takový závěr zdůrazňuje skutečnost, že zjištění zápisu uvedené organizační složky je stěžejní pro posouzení, zda lze dobu pojištění získanou stěžovatelem u zaměstnavatele Pojistovňa Otčina, a. s. pokládat za dobu pojištění získanou v České republice.

Podle výsledku řešení otázky existence organizační složky Pojistovni Otčina na území České republiky bude třeba se přiměřeně zabývat druhou zásadní námitkou diskriminace stěžovatele v důsledku specifických okolností vyplývajících ze zániku ČSFR, podloženou také závěry judikatury Ústavního soudu. Tuto námitku krajský soud v rozsudku zásadně opomenul. Při posuzování významu této skutečnosti primárně není úvaha o relevanci samotné námitky diskriminace stěžovatele rozhodující nehledě na to, že pro jednoznačný závěr zde chybí najisto postavené řešení shora uvedené prvé zásadní otázky, právní existence organizační složky Pojistovni Otčina na území České republiky. Nejvyšší správní soud poukazuje na svou ustálenou judikaturu, zejména na rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, z něhož vyplývá: *„Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.“* V projednávané věci

pokračování

nelze přehlédnout, že stěžovatelova argumentace diskriminací, mající původ ve specifických okolnostech zániku ČSFR a související judikaturou Ústavního soudu, tvořila druhý pilíř žaloby spolu s žalobní námitkou, že stěžovatel byl zaměstnán u organizační složky Pojistovni Otčina, a. s. se sídlem na území České republiky. Stěžovatel totiž právě na základě této argumentace dovozoval, že doba pojištění získaná na území ČSFR mu měla být pro účely výpočtu výše starobního důchodu zhodnocena stejně jako doba získaná v České republice. V takovém případě by se zřejmě vůbec nějaké diskriminace nedovolával.

Podle výsledku zjištění existence podmínek postupu dle čl. 20 Smlouvy a čl. 15 Smluvního ujednání bude moci krajský soud následně posoudit i otázku diskriminace stěžovatele, a to rovněž s přihlédnutím k rozhodnutí ze dne 17. 10. 2012, jímž ministr práce a sociálních věcí vyhověl žádosti žalobce o odstranění tvrdosti zákona.

Na tomto místě je třeba podotknout, že krajský soud nepochybil, pokud jako podklad pro své rozhodnutí použil také prohlášení stěžovatele právě v jeho žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení. Jak však bylo konstatováno výše, měl krajský soud provést primárně důkazy k objasnění existence organizační složky Pojistovni Otčina, a. s. se sídlem na území České republiky a v případě, že by tyto důkazy vyústily v rozpor se stěžovatelovým prohlášením uvedeným v žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení, bylo by na krajském soudu, jak tyto důkazy vyhodnotí, případně na kterém z těchto důkazů založí své rozhodnutí.

Stěžovatel namítal též opomenutí jeho žalobní námitky stran nedostatečného zjištění skutkového stavu správními orgány krajským soudem. Stěžovatel uvedl, že tato žalobní námitka byla obsažena v žalobě a v replice stěžovatele k vyjádření žalované. Replika stěžovatele ze dne 1. 8. 2013 byla podána 2. 8. 2013. Žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno 17. 7. 2012 a dvouměsíční lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. tak uplynula 17. 9. 2012. Přitom podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že rozšíření žaloby o další žalobní body nelze zaměňovat s konkretizací či upřesněním žalobních bodů. V této souvislosti je třeba poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikované pod č. 685/2005 Sb. NSS, ze kterého se podává, že „*[d]ůvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.* V rozsudku ze dne 23. 10. 2009, č. j. 7 Afs 110/2009 - 88 pak zdejší soud konstatoval, že „*městský soud v odůvodnění svého rozsudku citoval ust. § 71 odst. 1 a 2 s. ř. s. a dovodil, že z něj, že soud může napadené přezkoumat pouze se zřetelem ke skutečnostem, které žalobce v podané žalobě výslovně uvedl, neboť ve lhůtě pro její podání nebyla doplňována a k doplněním a upřesněním po uplynutí uvedené lhůty (včetně uvádění nových skutečností při ústním jednání) již nelze přihlížet. Podle Nejvyššího správního soudu městský soud zřejmě zaměnil „rozšíření“ žalobních bodů s jejich „konkretizací“ či „upřesněním“. Postup soudu ve správním soudnictví je v těchto situacích odlišný. Podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. lze rozšířit žalobu*

o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Jiný postup však platí pro upřesnění žalobních bodů v žalobě již obsažených, které lze konkretizovat i po uplynutí lhůty pro podání žaloby.“

V projednávané věci již v podané žalobě stěžovatel (pod bodem č. 1) namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány. Podle stěžovatele správní orgány neprovedly žádné důkazy ke zjištění, kde byl stěžovatel zaměstnán k datu 31. 12. 1992, ani nehodnotily důkazy předložené stěžovatelem (pracovní smlouvy, resp. dodatky k těmto smlouvám). Tento žalobní bod pak stěžovatel dále upřesnil ve své replice ze dne 1. 8. 2013, v níž uvedl, že správní orgány měly opatřit oficiální úplné výpisy z obchodního rejstříku a zakladatelské listiny společnosti, statuty společnosti a jejich změny a zejména listiny týkající se organizační složky Regionální ředitelství Zlín. Stěžovatel rovněž namítal, že správní orgán měl učinit dotaz na právního nástupce Poistovni Otčina, a. s. spolu s žádostí o předložení listin týkajících se této organizační složky.

Jednalo se tedy o řádně uplatněný žalobní bod, který byl pak dále konkretizován v replice stěžovatele a krajský soud se proto měl tímto žalobním bodem zabývat. Námitka stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu z důvodu, že se krajský soud nijak nevypořádal s tímto žalobním bodem, je proto důvodná. Opodstatněnost samotné žalobní námitky nedostatečného zjištění skutkového stavu správními orgány krajským soudem tím bez dalšího ovšem rozhodně potvrzena být nemůže.

Lze tedy uzavřít, že v projednávané věci byl dán kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) i d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost důvodnou a podle § 110 odst. 1 zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení je krajský soud, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (srov. § 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu